

Tiffany D. Jackson

Rajaton

Suomentanut Peikko Pitkänen

Karisto
Hämeenlinna

Englanninkielinen alkuteos *Grown*
Copyright © 2020 by Tiffany D. Jackson
All rights reserved.

First published by Katherine Tegen Books, an imprint of HarperCollins Publishers.
HarperCollins Children's Books, a division of HarperCollins Publishers,
195 Broadway, New York, NY 10007.

Suomenkielinen laitos © Karisto / Kustannusosakeyhtiö Otava 2022
ISBN 978-951-1-44154-0

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

”Vesi muistaa kaiken ja pyrkii aina takaisin sinne
missä alun perin virtasi.”

– TONI MORRISON

Uhreille, selviytyjille, rohkeasydämisille, tytöille,
jotka aikuistuivat liian nopeasti... Me uskomme teitä.

SISÄLTÖVAROITUS:

Sisältää seksuaalista hyväksikäyttöä,
raiskauksia, pahoinpitelyä, alaikäisten kaltoinkohtelua,
vapaudenriistoa sekä opioidiriippuvuutta.

Osa yksi

Luku 1

PUNAJUURIMEHUA

NYT

Kun havahdun hereille, makaan lattialla ja näen edessäni punajuuri-mehuläntin imeytyneenä kokolattiamattoon, jonka pehmeät kuidut ovat painuneet poskeani vasten. Mehu on tummaa, laihaa, tahmeaksi sormien väliin kuivunutta.

Ei hitto, pakko päästä vessaan.

Kierähdän ympäri, selkä vihoittelee, ja raahaudun pystyyn polvet tutisten kivun kimpoillessa ja säkenöidessä kallossani. Kaikki näyttää kirkkaan samealta, kun katselen ympärilleni silmällä, joka ei ole turvoksissa. Häikäisevä aurinko porottaa sisään seinänkorkuisista ikkunoista, joista näkyy kaupunkiin. Leukani on saranoiltaan irrotettu ovi. Nuolaisen veret alahuulesta, maistan metallin ja katson huonetta.

Verta on kaikkialla.

Ei, ei verta. Vaan punajuurimehua. Tai ehkä karpalomehua. Laimennettua grillikastiketta. Mutta ei, ei verta. Veri merkitsee enemmän kuin pystyn käsittämään.

Punajuurimehua on pitkin kattohuoneistoa: kermanvaalealla sohvalla, satiiniverhoilla, norsunluun värisellä ruokapöydällä, roiskeina katossa... Onnistuin jopa läikyttämään sitä topilleni ja far-

kuilleni. Vimmainen maalaus siinä, missä ennen oli puhtaanvalkoinen kangas.

Tuulenvire lipuu kaljulleni, korvannipukat ovat jäässä, ja alan vapista. Minua ei niinkään kammota punajuurimehu tai se, että heidän lattialta, vaan hiljaisuus. Ei musiikkia, ei televisiota, ei ihmisten ääniä... hemmetti, olen ihan sekaisin, ja hän varmaan raivostuu nähdessään roiskeet. Ajatus hänen vääjäämättömästä reaktiostaan aiheuttaa enemmän kauhua kuin kaikki tämä veri.

Tai siis ei veri. Vaan punajuurimehu.

Harppaan Melissan yli, joka on viskattu sivuun kuin kuollut rakkiki, ja kiedon kädet ympärilleni. Missä kengät? En tullut tänne paljain jaloin.

Niin mutta... miksi olen edelleen täällä? Enkö lähtenytään yölä?

Verisen käden pyyhkäisy kulkee koko seinän pituudelta kohti makuuhuonetta, jonka ovi on auki.

Korey retkottaa vatsallaan sängyllä... yltä päältä punajuurimehussa. Liekehtivät sanat juuttuvat kurkkuuni, mutta olen jäänyt paikoilleni ja juurtunut lattiaan. Jos hievahdankin... jos hän saa minut kiinni... pääsen hengestäni.

Ovelta kuuluu kolme jysähdystä. Ääni karjahtaa:

”Poliisi! Avatkaa!”

Pissa valuu jalkaa pitkin, ja sukka kastuu.

Luku 2

MERENNEITO

SILLOIN

Ennen olin merenneito.

Elin valtameren syvyyksissä uiden, syöden äyriäisiä ja laulaen viiden oktaavin balladeja. Lauluni saivat veden väreilemään, ja valaat, kilpikonnat ja merihevoset tulivat kuuntelemaan päivittäisiä konsertteja.

Mutta kuivalla maalla minun on vaikea hengittää. Ihmiset eivät ymmärrä kala- ja äyriäispitoista ruokavaliotani, ja laulaminen on heille pelkkä käsite, ei mitään tavoittelemisen arvoista.

Istun lähes olympiakokoisen kilpa-altaan reunalla lämmittelemässä reisilihaksiani. Altaan vesi ei ole oikeaa vettä. Siinä uiminen tuntuu luonnottomalta. Mutta silti se on paras löytämäni korvike.

Whitney Houston hymisee kuulokkeissa laulua ”Where Do Broken Hearts Go”.

Venyttelytreeniä varten laatimallani soittolistalla on lempiklassikoita: Mariah Careyta, Aretha Franklinia, Diana Rossia, Chaka Kхания ja Nina Simonea. Kunpa voisin yhdistää sen vedenpitävään kaiuttimeen ja pudottaa altaaseen. Taitouimarit kuuntelevat sukeltaessaan jatkuvasti musiikkia. Ehkä kokeilen sitä ensi vuonna. Teknistä taidonnäytettä vedenalaisena ballerinana, joka osaa laulaa.

Käsivarret ylös kaarelle taipuneina venyttelen ja hyräilen, venyttelen ja hyräilen...

”No niin, Enchanted. Laula jo!”

Mackenzie Miller tunkee pitkät vaaleat kutrinsa uimalakin sisään.

”Ai mitä?”

”Anna palaa, laula”, hän sanoo pinkit huulet veikeässä hymyssä.

”Mielesi tekee kuitenkin.”

”Siitä vaan”, vieressä seisova Hannah Tavano säestää verkkareitaan riisuen. ”Sähän hyräiletkin jo aika kovaa.”

Koko uimajoukkue nyökkää yksimielisesti.

”No, mähän olen aina valmis antamaan yleisölle sitä, mitä se haluaa”, sanon ja kuoriudun verkkareistani. Astun lähemmäs allasta ja tartun näkymättömään mikkiin.

Where do broken hearts go?

Can they find their way home?

Back to the open arms

of a love that's waiting there.

Parasta altaan vierellä laulamisessa on akustiikka. Ääni kantaa ja kimpoilee laatoista ja kupolikatosta, poukkoilee sitten veden pinnalla kuin laakea sileä kivi ja kimmahtaa takaisin. Joka sana sykkii ja kajahtelee suonissa, mutta sitten kappale loppuu. Adrenaliini salpaa hengityksen.

Aplodit havahduttavat minut transsista, ja vilkaisen ihailijoitani, kahdeksaa valkoista tyttöä identtisissä tummansinisissä uimapuvuissaan.

”Vau. Toihan oli kuin... Sähän osaat laulaa”, Hannah hämmästelee. ”Kuulostat ihan Beyoncéltä!”

Muut säestävät nyökkäillen.

Pettymys kaihertaa rintaa. Beyoncé on kyllä loistava, mutta vertailu johtuu lähinnä siitä, että hän on ainoa musta naislaulaja, jonka joukkuekaverini tietävät.

”Tytöt”, kajahtaa selkämme takaa. Valmentaja Wilson nojaa toimistonsa ovenpieleen ja työntää punasankaiset silmälasit takaisin kapealle nenälleen.

”Jos konsertti on ohi, hilautuisitteko ystävällisesti veteen. Nyt! Kymmenen kierrosta. Menoksi!”

Hän viheltää pilliin, hyppään veteen ja liu’un pinnan alle kuin vastasijattuun vuoteeseen.

Viereisillä radoilla Mackenzie ja Hannah treenaavat rintauintia. Uimalasini ovat tiukat, mutta niin on tarkoituskin. On inhottavaa, jos klooria tihkuu silmiin ja ne muuttuvat punaisiksi kuin olisin poltellut pilveä. Eipä sillä, että tietäisin pilvenpolttelusta mitään. Mutta koska satun olemaan yksi koulun kymmenestä mustasta oppilaasta, se typerä johtopäätös olisi liian helppo.

Lämmittelykierroksen jälkeen valmentaja käy läpi muutamia treenaamiseen liittyviä käytännön harjoituksia.

Viimeisellä kierroksella kosketan altaan päätyä ja uin täysillä takaisin. Altaan reunalla Wilson pysäyttää sekuntikellon ilmeettömän näköisenä.

”Pari sekuntia edellistä aikaasi huonompi. Ei paha. Paremminkin voisi mennä.”

Niiskaisen ja pyyhin vedet kasvoiltani. ”Kyllä sitä nyt kehuaan.”

”Kehut eivät auta kehittymään”, hän naurahtaa. ”No niin, tytöt! Nyt suihkuun ja sitten takaisin pönttämään. Enkä sitten halua kuulla opettajilta, että olitte myöhässä. Jones, minulla on asiaa.”

Kipaisen vettä tippuvana valmentajan toimistoon. ”Niin?”

Valmentaja laskee silmälasejaan alemmas. ”Sinä et näköjään mahdu enää uimapukuusi.”

Vilkaisen itseäni. ”Ai enkö?”

”Rinnat ja takapuoli on peitettävä kunnolla. On aika hankkia kokoa isompi puku.”

Pukuhuoneessa haisee kloorilta ja märiltä hikisukilta, ja hiustenkuivaaja hurisee taustalla. Onneksi ei enää tarvitse laittaa pitkää

tukkaa. Käväisen vain suihkussa ja olen valmis alle kymmenessä minuutissa.

Parkwood High on tämän alueen ainoa yksityiskoulu, jossa ei ole tiukkoja pukeutumissääntöjä, mutta opinto-oppaassa kielletään hatut, minihameet sekä huomiota herättävät kampaukset.

Jep, rivien välistä on helppo lukea se, mikä jätetään sanomatta.

Ratkaisin ongelman ajelemalla loksit, mutta jostain syystä olemukseni herättää vieläkin huomiota.

Peilin ääressä sipaisen kaljuani, ja sänki pistelee sormenpäitä. Kiivoi paitani näyttää vaatimattomalta pukuhuoneen nuhruisessa valossa. En tahdo yrittää liikaa. Sellainen vain herättäisi epäilyksiä, ja tämänpäiväinen hermostuttaa jo muutenkin. Ehkä näytän kuumalta myöhemmin, kun laitan korviini Gabin kultaiset renkaat ja huuliini kirkkaanpinkkiä punaa.

Hmm, vai kuumalta? Luvassahan on katastrofi.

Mackenzie läimäyttää kaapinoven kiinni virne huulillaan. ”Kyle Bacon.”

Nipistän huulet yhteen rauhoittuakseni ja teeskentelen, etten tiedä, kenestä hän puhuu. ”Ai kuka?”

”No Kyle Bacon. Vikalla luokalla. Pitkä... öö, tummat silmät...”

Musta, tahtoisin lisätä täyttääkseni tyhjän kohdan, jota Mackenzie kaihtaa.

”Mitä siitä?” huokaan, koska tiedän, mihin hän tähtää.

”No siis... Kylellä ei ole tanssiparia. Sä sopisit siihen hommaan kuin nakutettu.”

”Miten niin? Eihän me edes tunneta.”

”Mutta siinähan te tutustuisitte. Vähän niin kuin sokkotreffeillä.”

”En mä kutsuisi sokkotreffiäni tanssiaisiin.”

”Älä nyt! Te näyttäisitte tosi hyvältä valokuvissa.”

”Mistä tiedät?”

Mackenzien posket hehkuvat punaisina, hänen pisamansa ovat tullessa.

”No siitä että... Kyle on söpö! Ja sä olet tosi nätti.”

Tuhahdan. ”Uskomatonta, että sä siteerasit *Mean Girls*ä.”

”Mun pointti on, että sä tarvitset deitin. Kyle on vapaalla jalalla. Kyllähän te sitä paitsi tiedätte toisenne. Se näki sut viime vuonna kykykilpailussa. Tai siis kaikkihan sut siinä näkivät, mutta Kyle muistaa sut.”

”Ai jaa.”

”Niin! Sehän tykkäsi mun postaamasta videostakin.” Hän ottaa esiin puhelimen ja alkaa selata Instagramia laittaen samalla äänen päälle. Siinä minä olen, laulamassa Arethan biisiä ”Ain’t No Way”. Suurin osa luokkakavereistani ei ollut varmaan edes kuullut koko laulua.

Tukahdutan muiston. Tänäpä en halua muistella ramppikuumetta, joka iski juuri ennen esitystä. Mutta kuten Gab sanoo, en ollut valmis silloin, mutta olen valmis nyt.

Kohautan harteitani. ”Hmm. Ehkä. Koska me näytettäisiin hyvältä kimpassa ja sitä rataa.”

”Jes! Päntätääkö yhdessä koulun jälkeen? Jos mä reputan bilsassa, äiti nirhaa mut. Tai takavarikoi mun puhelimen. En tiedä, kumpi olisi pahempaa.”

Nostan kirjakassin olalle. ”Öö, ei onnistu. On muita suunnitelmia.”

Vaikka valmentaja kielsikin myöhästymästä, odotan kunnes muut ovat poistuneet ja tulen vasta sitten piilostani lenkkareiden naristes-
sa märkiä laattoja vasten. Vedän verhot sivuun ja laitan puhelimen valmiiksi. Kohta ruudulle ilmestyy YouTuben kymmenminuuttinen äänenavausvideo.

”La la la la la la la laaaaaa.”

Uima-altaan akustiikka on hyvä, mutta suihkuhuone pesee sen mennen tullen! Ainoa laulukoppini.

Treenaan illan biisiä monta kertaa. Se on mentävä täydellisesti, virheittä.

Kuka tietää, milloin saan uuden tilaisuuden.

Luku 3

HÄKKILINTUJEN TÄYTYY LAULAA

Äiti hakee minut tietenkin kaksikymmentä minuuttia myöhässä. Isällä on tapana sanoa, että LaToya Jones myöhästyy takuulla jopa omista hautajaisistaan. Siksi isä kieltäytyi perinteisistä häistä ja heidät vihittiin maistraatissa pari kuukautta ennen kuin minä tupsahdin maailmaan.

Olen siis tottunut harjoittelemaan repertuaariani koulun portaila äitiä odotellessa...

In your heart, it's a start.

And we can't grow when we're this far apart.

Let's take it to another level

I'll be a sunrise in your meadow...

Kaksi torven tööttäystä keskeyttää hyvän svengin. *Tööt! Tööt!*

”Hei, Chanty!” äiti huikkaa sairaanhoitajan asussaan ruskeat loksit siistillä nutturalla. ”Sori, että olen myöhässä. Missä siskosi on?”

”Tässä”, Shea sanoo ja kirmaa taakseni noustessani kyytiin. ”Moi sitten, Becky! Moi moi, Anna! Moikka, Lindsey!”

”Moi moi, Shea Shea”, lukion ekaa käyvä kaverikolmikko sirkuttaa ja vilkuttaa Shealle.

Shea istahtaa keskelle takapenkkiä ja kiehnää siroja suklaakasvojaan äidin käsivartta vasten. ”Äiti, saanko mennä viikonloppuna Lindsey Grayn luokse?”

”Ensin kotityöt, sitten valkoiset tytöt. Turvavyö kiinni!”

”Äiti”, Shea nurisee. ”Ikkuna on auki. Mun kaverit kuulee sut.”

Äiti sulkee ikkunan, kun lähemme matkaan, ja Shea höpöttää koulupäivästään. Hän on sopeutunut kouluun hyvin, mitä on edesauttanut yläkoulusta tuttu kaveriporukka. Minä puolestani vaihdoin tänne toisesta koulusta ja sovin joukkoon yhtä hyvin kuin pieni ruskea kameleontti. Pikkusiskooni verrattuna olen pallokala kuivalla maalla.

”Muista sitten viikata pyykit. Ja ottaa lohi pakastimesta”, äiti sanoo, kun jätämme Shean kyydistä kotipihalla.

”Joo joo! Ei tarvitse jankuttaa!”

”Vahdi myös, etteivät kaksoset nypi kaikkia vihanneksia pitsastaan”, minä muistutan. ”Destiny’n pitsa pitää leikata neliöiksi tai muuten se kieltäytyy syömästä sitä. Tänään telkkarista tulee muuten *Love and Hip Hopin* uusin jakso!”

”Joo, Chanty, mä tiedän”, Shea nauraa. ”Me katsotaan se Beckyn kanssa FaceTimessa.”

Äiti peruuttaa pihatieltä. ”Okei, saanko sen kisapaikan osoitteen?”

”Jep”, sanon ja naputtelen sen hermona GPS:ään.

Äiti katsoo ruutua otsa kurtussa. ”Ai, onko se Manhattanilla?”

”Öö, on.”

”Pahus. En tiennyt, että se on keskustassa. Ja vielä näin myöhään arki-iltana!”

”Kai siellä on isompi allas.” Yritän kuulostaa uskottavalta, tehdä valheista yhtä siloisia kuin tyynen veden pinta.

”Selvä. Mutta lähetä isälle viesti ja kerro, että tulemme kotiin vasta myöhään.”

Matkan aikana äiti johtaa kotiorkesteria puhumalla puhelimeen kaiuttimen kautta.

”Shea, montako astetta uunissa on? Jos uuni on liian kuuma, pissa rähtää. Otitko sen kalan pakastimesta niin kuin pyysin?”

”Otin, otin!” Shea huokaa. ”Jeesus sentään!”

Shea ei yleensä vahdi pikkuisia yksin. Pidän häntä edelleen yhtenä heistä.

”Isä hakee pikkulikan päiväkodista ennen työvuoron alkua. Mitä kaksoset puuhaavat?”

”Kungfupandailevat olohuoneessa.”

”Hei, äiti!” kaksoset kiljahtelevat taustalla.

”Hei, kullannuput! Mitä äidin murut? Mitä kivaa teille on tänään tapahtunut?”

Äiti hoitaa aina montaa asiaa yhtä aikaa, hänen aivonsa toimivat kuin tietokoneen ruudulla olisi samanaikaisesti auki monta välilehteä. Hän antaa Shealle vielä viimeiset ohjeet ja lopettaa sitten puhelun.

”Eli siis millaisesta tapahtumasta on kyse? Onko se jokin erikoiskarsinta?”

”On. Valmentaja suositteli mua. Esimerkiksi yliopistojen kykyjenetsijät tulevat sinne.”

”Niinkö?” Äiti piristyy silmin nähden, hymy leviää hänen huulilleen ja hän painaa kaasua hieman lujempaa. Laitan vanhoja R & B -kappaleita soittavan radioaseman kovemmalle. Sieltä tulee Whitney Houstonin ”Saving All My Love for You”, ja hyräilen mukana.

Se on hyvää treeniä.

”Miten ihmeessä hän meni antamaan väärän ajan?” äiti puhisee, kun kävelemme kampuksella.

”Kaipa se oli vain erehdys”, sanon ja vilkaisen kelloa juuri kun Gabin viesti ilmestyy ruudulle.

No? Mikä meno?

Ei olla vielä perillä.

Eikä! Ilmoittautuminen päättyy puolen tunnin päästä. Vauhtia!

”Mutta erehtyä nyt kokonaisella viikolla”, äiti motkottaa. ”Eikö hän tajua, että eräät käyvät töissä? Minne sinulla on sitä paitsi kiire? Hidasta nyt!”

Äidin pinkoessa kannoillani ja penkoessa avaimia jättikokoisesta käsilaukustaan siirryn pökkana suunnitelmani seuraavaan vaiheeseen.

”Hei, äiti. Nyt kun meillä on aikaa, tai siis kun olemme jo muutenkin täällä... voisinko piipahtaa yhdessä koe-esiintymisessä?”

”Millainen koe-esiintyminen on näin myöhään?”

”Sinne tulee laulajia. Kuulin siitä kaverilta... tänään. Ei siinä menisi kauan.”

Äiti valpastuu ja nostaa katseensa silmät viiruiksi kavenneina. ”Ai nytkö vai?”

Arvon mielessäni, kerronko totuuden vai jatkanko äidin suostuttelua, ja päädyn jälkimmäiseen vaihtoehtoon.

”Jooko? Se on ihan nopea juttu. Eikä sinne ole täältä kuin viiden-toista minuutin matka.”

”Jaa, ja mistä sinä sen tiedät?”

”Öö, mä googlasin reitin automatkalla. Ajattelin, että jos uin-ti loppuu aikaisin, me voitaisiin pistäytyä siellä. En tosin oletanut mitään, kunhan vain... öh... olin aktiivinen ja aloitteellinen. Niitä piirteitähän sä aina painotat. Näyttävät hyvältä suosituksissa yliopistoa varten.”

Äiti puhisee hetken itsekseen. ”Chanty, tästä on ollut puhetta. Asioiden tärkeysjärjestys on koulu, harrastukset, läksyt, kotityöt ja vasta sen jälkeen laulaminen. Niillä eväillä pääset yliopistoon!”

Äiti on veisannut samaa virttä jo monta vuotta.

”Tiedän! Ja juuri tuota tärkeysjärjestystä mä olen noudattanut. Koulu, check. Harrastukset, check. Tein läksyt ruokatunnilla. Shea hoitaa kotihommat, joten...”

Äiti pudistaa päätään. ”No olkoon menneeksi. Saat tunnin aikaa.”

Hymyilen. Enempää en tarvitse.

*

Salista kantautuu raikuvia aplodeja, jotka kajahtelevat Beacon-teatterin väkeä kuhisevassa aulassa.

”Ja minä kun luulin tätä joksikin pieneksi koe-esiintymiseksi”, äiti jupisee selkäni takana ja tuijottaa ällistyneenä valtavaa *MUSIC LIVE*: koe-esiintymiset -banderollia.

”Aa, joo, niin mäkin luulin”, vastaan ja panen merkille kyltin, jossa lukee ”nauhoitus käynnissä”, sekä kameroiden päällä palavat punaiset valot.

”Hei, hetkinen... Onko tämä *Music LIVE*? Se, joka tulee BET-kanavalta?”

Leikin kuuroa luoviessamme kohti ilmoittautumistiskiä juuri kreivin aikaan.

”Moi. Mä olen Enchanted Jones”, sanon hengästyneenä. ”Tulin kilpailemaan.”

”Sinua onnisti. Ilmoittautuminen oli juuri päättymässä. Oletko ilmoittautunut etukäteen?”

”Joo, mä... tota, täytin kaavakkeen netissä.”

Äiti nurisee takanani, kun ilmoittautumisia vastaanottava nainen kuljettaa sormeaan pitkin nimilistaa.

”Löytyi! No niin. Tässä kilpailijanumero. Joko sinulla on kappale valmiina?”

”Joo, tässä”, sanon ja heristän puhelintani.

”Hyvä. Kun sinua kutsutaan nimeltä, ojenja lipuke tuomareille ja mene lavalle. Siinä se. Onnea matkaan!”

”Kiitti”, sanon ja käännyn katsomaan äitiä, joka seisoo kädet puuskassa. Tiedän jääneeni kiinni, mutten välitä hänen murhaavasta katseestaan. Loppujen lopuksi tämä on kaiken vaivan arvoista, olen varma siitä.

Teatteri on tupaten täynnä. Violetit ja valkoiset valokeilat pyyhkivät kasvojen merta. Musiikin syke jytisee rinnassa. Tartun äitiä kädestä, katselen ympärilleni ja näen kaksi tyhjää punaisella sametilla vuorattua istuinta salin perällä.

Lavalla tyttö, jolla on pitkät hiuslisäkkeet, laulaa tai oikeas-

taan teurastaa Destiny's Childin biisiä ”Cater 2 U” ja yleisö buuaa. Hänen kasvonsa heijastuvat isoille valkokankaille, ja hän yrittää hymyillä urheasti.

Music LIVE on BET-kanavan versio *American Idolista*. Kolmi-vaiheinen laulukilpailu. Pääpalkintona on kymmenentuhatta dollaria. Mikäli voitan, maksan rahoilla esikoisalbumini studio-kulut. Ja vaikken voittaisikaan, saan silti tilaisuuden esitellä kykyjäni levy-yhtiöiden edustajille, managereille ja tuotantopäälliköille. Kaikki tämä on pelkkää jossittelua, mutta parempi kuin ei mitään.

En tiennyt, että täällä olisi yleisöä. Gab jätti mainitsematta tämän olennaisen seikan.

Kaikki, mukaan lukien muut kilpailijat, ovat pukeutuneet juhla-viin vermeisiin ja korkokenkiin. Nielaisen.

”Palaan pian”, sanon äidille ja lähdän vessaan ennen kuin hän heittäytyy uteliaaksi.

Peilin ääressä tuhrin silmiini Gabin ripsiväriä ja rajauskynää, laitan korviini hänen kultaiset bamburenkaansa, sipaisen huuliini pinkkiä ja suin pulipäättäni käsi vapisten. Sitten näppään selfien ja lähetän sen Gabille.

**Tää pinkki ei sovi mulle
yhtään.**

Sä olet valmis lavalle!

Olet söpö!

Kun palaan paikalleni, äiti mittailee minua pikaisesti katseellaan.

”Joko mut kutsuttiin lavalle?”

”Ei”, äiti äsähtää, ja toivon hetken, että mummi olisi hänen paikallaan.

Tunnistan profilista Richie Pricen, joka istuu pöydässä lavan vieressä. Hän on kuuluisa tuottaja, josta on sittemmin tullut tv-ohjaaja tai jotain vastaavaa. Luin hänestä netistä. Hänen vieressään istuu Melissa Short, RCA:n musiikkituottaja. Melissan vieressä istuu puolestaan Don Michael, laulaja.

”No niin. Seuraava esiintyjä, Amber B. Tervetuloa lavalle!”

Yleisö hurraa, kun suunnilleen ikäiseltäni näyttävä tyttö astelee lavalle. Hän vilkuttaa tuomareille ja tepastelee keskelle lavaa.

”Hei, muru”, Richie sanoo.

”Hei!” Amber lirkuttaa ja heilauttaa tuuheita kultakutrejaan, jotka kehystävät hänen sydämenmuotoisia kasvojaan.

”Mitä aiot laulaa meille?”

”Beyoncé’n ’Halon’.”

”Okei, anna palaa!”

Amber nyökkää ääniteknikolle, ja biitti alkaa jytistä vahvistimista. Yleisö taputtaa rytmissä. Amber tarttuu mikkiin ja sulkee silmät.

Remember those walls I built

Well, baby, they're tumbling down...

Amberin ääni on... ylväs. Sekoitus pehmeyttä ja särmiä. Ääni, joka on kuin tehty lavalle. Valahdan lysiyn, hermostus poltteele vat-saa.

”Äiti”, piipitän. ”Äiti, mennään pois.”

Mutta äiti ei kuule, sillä hän tuijottaa lumoutuneena Amberin ihoa, joka hohtaa valonheitinten loisteessa kuin kuupöly.

Minulla ei ole mitään saumaa kuulostaa yhtä hyvältä. Tai näyttää yhtä hyvältä. Vedän hupparin niskaan ja tartun koululaukkuun. Jos häivyn nyt, voin tavata äidin autolla.

Juuri kun nousen seisomaan, ovella alkaa kuhina. Joukko mustapukeisia korstoja tulee saliin keskellään jotain... tai joku. Valkoiseen hupulliseen verryttelyasuun pukeutunut hahmo pysähtyy keskelle käytävää.

Kun salaperäinen henkilö riisuu huppunsa, yleisöstä kuuluu kir-kaisu: ”EI VOI OLLA TOTTA! Korey Fields!”

Korey Fieldsin säkenöivä hymy valaisee koko salin. Tanssahtelevin askelin hän marssii tuomariston pöytään. Hän takoo Richieä selkään, ja he vaihtavat pari sanaa autuaan tietämättöminä kiihtymyksestä, joka on vallannut yleisön. Lavalla Amber lopettelee laulua pöllämystyneen näköisenä.

”Vau, Chanty”, äiti huutaa taputtaen. ”Korey Fields!”

Olen sanaton. Tämänhän piti olla ihan tavallinen laulukilpailu. Ensin yleisö ja nyt vielä Korey Fields... todistamassa, kun teen itsestäni pellen.

”Äiti, häivyttään täältä ennen kuin...”

”Seuraavana vuorossa... Enchanted Jones!”

Luku 4

SINÄ VAIN

Nimeni kajahtaa ilmoille. Niin kovaa, ettei sitä voi olla kuulematta.

”Okei, Chanty, vuorosi on tullut! Onnea matkaan, kulta!”

Äiti suukottaa poskeani ja taputtaa takapuoltani. Kaikki kääntyvät katsomaan minua. Nielaisen ja lähden kohti lavaa.

Korey istuu Richien takana seurueineen, johon kuuluu ainakin yli kymmenen ihmistä, ja yleisö tunkee räpsimään kuvia. Kukaan ei edes huomaa, kun tulen lavalle. Olen näkymätön, kuten aina.

”Hei, muru”, Richie tervehtii.

”Hei”, raakun, ja ääni lähtee kiertämään. ”Tota. Mun... öö, nimi on Enchanted.”

”Niin, sen me jo tiedämmekin. Mitä ajattelit laulaa?”

”Aa! No tota Gladys Knightin kappaleen ’If I Were Your Woman’.”

Korey alkaa tuijottaa minua. Hän on kuin suuri kuu tähdettömällä taivaalla.

Richie kurtistaa kulmiaan. ”Jaa?” Tuomarit vilkaisevat epävarmoina toisiaan ja kohauttavat sitten harteitaan. ”Okei, anna mennä!”

Nyökkään ääniteknikolle.

Tutut soinnut kajahtavat, yleisö on vaiti. Alan laulaa ja pidän mielessäni tärkeimmät esiintymisohjeet, jotka olen oppinut YouTubesta:

Leuka ylös.

Luja ote mikistä.

Katsekontakti yleisöön.

Mutta näen ainoastaan Koreyn, joka ei ole irrottanut katsettaan minusta.

You're a part of me...

Korey nojautuu eteenpäin. Jotenkin se, että näen hänet, ainoan ihmisen, jonka erotan kunnolla hahmottomien kasvojen keskellä, rauhoittaa minua. Laulan siis hänelle, vain hänelle. Samaan tapaan kuin konsertoin mummulle olohuoneessa ollessani lapsi.

And you don't even know it

I'm what you need

But I'm too afraid to show it...

Kun olen lopettanut, yleisö puhkeaa taputuksiin. Korey tuijottaa minua suu auki.

Tuomari nro 1, Melissa: ”Sinulla on hieno ääni. Mutta vähän epävarma. Kaipaat lisää laulutunteja.”

Tuomari nro 2, Don: ”Huono biisivalinta. Liian vanhanaikainen. Ei tätä päivää.”

Tuomari nro 3, Richie: ”Te kaksi ette tajua mistään mitään. Ettekö erota hiomatonta timanttia? Ikävä kyllä olen vähemmistönä tässä joukossa. Toivottavasti ensi kerralla onnistaa. Varmaan näemme taas. Ehkä hyvinkin pian.”

Luku 5

SÄIHKYSILMÄ

Takahuoneessa on niin pimeää, että silmiin pyrkivät kyynleet on helppo kätkeä. Täydellinen piilopaikka, kun kaipaa hetken omaa rauhaa. Tai ehkä vähän kauemminkin.

Minun täytyy saada olla jonkin aikaa yksin ennen kuin menen takaisin äidin luo, ennen kuin joudun viettämään kolmen vartin kotimatkan vaivautuneessa hiljaisuudessa. Huiputin hänet tuomaan minut tänne ihan turhaan. En tajua. Tiedän, että esitys meni nappiin. Pärjäsin paljon paremmin kuin muut. Mutta ehkä syynä ei ollut valitsemani laulu. Ehkä koko paketti ei vain uponnut tuomareihin. Ihonväri, vaatteet, vino hymy, pulipää...

”Hyvä biisi.”

Tunnen hänen hengityksensä niskassani ja pyörähdän ympäri.

Korey Fields.

Kieli leikkii kuollutta suussani, huuleni raottuvat. Milloin hän tänne tuli? Entä miten... hei, hetkinen, puhun Korey Fieldsille. Tai ei, en puhu. Hän puhuu minulle. *Sano jotain, urpo!*

”Öö... kiitti.”

Hänen hymynsä valaisee pimeyden. Läheltä hän tuoksuu täyteläiseltä, kuin hunajan ja myskisen aurinkoöljyn sekoitukselta. Hänen asunsa on uudenkarhea, täysin tahraton. Jopa hänen kenkensä ovat vitivalikoiset.

”Mielenkiintoinen valinta”, hän sanoo ja nyökkää vaikuttuneen näköisenä.

”Ai miten niin?” kysyn.

”Aika yllättävää, että noin nuori laulaja valitsee tuollaisen... klasikon.”

En tiedä, miten suhtautua, joten kohautan harteitani ja sanon niin kuin asia on:

”Se on yksi mummini lempikappaleista.”

Korey katsoo minua hämmästyneen näköisenä ja sanoo sitten myhäillen: ”No, siinä tapauksessa mummillasi ja mulla on sama maku.”

Seisomme hiljaa ja tuijotamme toisiamme. Seuraava kilpailija on jo lavalla laulamassa Beyoncéa. Minulta jäi kai huomaamatta se kohta kilpailun säännöissä, jossa sanotaan, että mikä tahansa hänen biiseistään on takuuarma valinta.

Videoissaan Korey näyttää tosi pitkältä, huomattavasti pidemmältä kuin ne tytöt, joiden kanssa hän tanssii. Luonnossa hän on kuitenkin keskikokoinen. Ei mitenkään lyhyt, muttei myöskään mikään parimetrinen koristähti tyyliin LeBron James, jollaiseksi häntä luulin. Pikemminkin Steph Curryn kokoluokkaa.

”Sulla on hieno ääni”, hän kehuu. ”Käytkö laulutunneilla?”

”Tavallaan.” En tosin usko, että YouTube-videoita lasketaan. ”Mutta mä siis treenaan jatkuvasti! Lisäksi teen biisejä.”

”Hm. Suosittelen tunteja. Jonkun hyvän opettajan johdolla.”

Räpyttelen silmiäni. ”Auts. Olinko mä niin huono?”

”Ei, et ollut. En tarkoittanut sitä!” Korey hekottaa. ”Mutta kyllä luonnonlahjakkuudetkin kaipaavat harjoitusta. Niin kuin urheilussa. Mitä enemmän treenaa, sitä paremmaksi tulee. Vai mitä?”

Ajattelen uimavalmentajaani Wilsonia ja hymyilen. ”Jep, taidan tietää, mitä tarkoitat.”